

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ DERGİSİ

HAZİRAN 2017 YIL 1 SAYI 6

Ruhun Kayıp Soruları - A. Cemal GÜRSOY

Bize Kötülüğü Kim Yaptı? - Cüneyt GÜLTAKIN

Yolculuk İhtiyacı - A. Onur SEVİNÇ

Aştaki Hedefsizlik – Eda ERAYDIN

Öze Seyahat Yolunda Olaylar – Lusi ÇULCU

Kitap Özetleri : Simyacı - (Paulo Coelho) - Hazırlayan Sezgi GENÇ

YÜKSEK ŞUUR

YÜKSEK ŞUUR BİLİMLERİ DERNEĞİ
DERGİSİ

Dernek Adına Sahibi ve Sorumlu Müdür

A. Cemal GÜRSOY

Genel Yayın Yönetmeni

Cüneyt GÜLTAKIN

Yayına Hazırlık /Teknik İşler

ve

Yayın Kurulu

A. Onur SEVİNÇ

Cüneyt GÜLTAKIN

Berna KAMACI

Hande ERSOY

Nahid GÜREL

HAZİRAN 2017

Sayı: 6

Yüksek Şuur Bilimleri Derneği
Asmalı Mescit Mah. Asmalı Mescit Cd. No : 19/3
Tel : +90 (212) 245 22 26
e-mail: info@yukseksuurbilimleridernegi.com

www.yukseksuurbilimleridernegi.com
www.yukseksuur.com
www.ahmetcemalgursoy.com

Yüksek Şuur'da yayımlanan, yazar veya çevirmenlerimize ait herhangi bir yazı, çeviri, makale veya haber izin alınmadan basılı olarak ya da internet ortamında kullanılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Sitemizde yer alan içeriklerin izinsiz kullanımı halinde muhataplar hakkında hukuki yollara başvurma hakkımız saklıdır.

İÇİNDEKİLER

3

Merhaba
Yüksek Şuur

4

Ruhun Kayıp Soruları
A. Cemal GÜRSOY

5

İlahi Nizam ve Kainatta Sevgi
YŞBD

6

Bize Kötülüğü Kim Yaptı?
Cüneyt GÜLTAKIN

8

Yolculuk İhtiyacı
A. Onur SEVİNÇ

9

Aşkta Hedefsizlik
Eda ERAYDIN

11

Öze Seyahat Yolunda Olaylar
Lusi ÇULCU

13

Kitap Özetleri : Simyacı - (Paulo Coelho)
Hazırlayan
Sezgi GENÇ

Yaz döneminde Yüksek Şuur yeni yazılarıyla ruhsal uyanış yolculuğunuzun birkaç sorusuna daha yanıt olmaya aday olarak karşınızda duruyor. Elbette morale, biraz da güdülenmeye gerek duyarız, ma önemli olan kişiselliğimizin parlatılmasından çok ruhumuzun gerek duyduğu yanıtlardır.

Bu ayki yazılarımızda sorular soracağız, yaşadığımız olayları anlamaya çalışacağız. Aşk üzerine bir yazıda ruhun soru ve yanıtlarından bazılarını bulacaksınız. Bu ay olaylar, aşk, çöl, sorular ve serüven sizi bekliyor sayfalarımızda.

Acıları bal eylemek, farkındalığımız arttıkça kazanacağımız simyasal bir ödüldür. İçsel dünyamıza bütünselliği getirmek adına bir Don Kişot gibi yolculuğa çıkacağız ve içimizdeki yel değirmenleriyle karşılaşmadan hiçbir yere gidemeyeceğimizi bileceğiz. İçimizdeki küçüklükten ya da atalardan gelen yansımalar, gölgeler hepsi bir karşılık bekliyor. Kolay gelsin.

Ruhun Kayıp Soruları

Ahmet Cemal Gürsoy

Amaca yönelik her eylemin arkasında düzeni buluruz. Amaçsız dediğimiz hareketlerimiz bile kaos tarafından karıştını yaratarak, bularak düzeni arama bulma çabasıdır. Bu arayış şaşmaz ilahi düzenin yasaları ile onun köklerine uzanan icaplarla çalışır.

Kayıp olan ruhun soruları nerededir...? Şimdiye ait, ahenge ait gerçeğin tamamlayıcısı olan sorular nerede neyi beklemektedir? Merak, heves, şaşkınlık halleri yeni yeni alanlar, mekanlar oluşturduğunda yaratılış sonsuz şimdide tekrar tezahür eder.

Payına düşen "soru"nun sahibi olmak, uyanmak, objektif olmak kaderi ile hareket eden ruhlar salınmaya devam ederler. Bu yol bizi uyanışa götürür... Sadece bu mudur her şeyin nedeni soru sormak mı, sorgulamak mı...? Sokrates, bunun için mi demişti "sorgulanmamış bir hayat yaşamaya değmez" diye? Soruların merdiven şeklinde bütünsel bir iniş çıkışa hayat verdiğini düşünürsek ne kadar büyük gizlenmiş sorular ve sonsuzluğa dağıtılmış sırasını bekleyen cevaplar ile seçilecek yollar olduğunu görürüz.

Yani sıradan basit hayatımızın ve diğer tüm hayatların önemine niçin saygı duymamız, sevmemiz gerektiğini anlarız. Bu kadar basit ve sade ise doğruları idrak edemememize, çeşitlilikten anlayış üretemeyişimize, direncimizi tatlılığa barışa çevirmekte zorlanmamıza açıklık getirelim.

Deneyim ve uygulama eksikliği, tecrübelerimiz, karşı karşıya olduğumuz her maddeye karşı verdiğimiz tavır ve duruşun bir başka yorum yaratması, tohum olmasını bekleyen ilahi düzen prensipleri var.

Deneyimleyip yaşadıkça açılan şuur kapıları ve farkındalıklar serisi üzerimizde düaleteyi nötr hale getiren uygulamalar bekler, çeşitli

ortamlarda hiç aralıksız yaşayarak... İşte ince noktalar burada başlıyor. Tüm gayret ve çabalarımızdan kendimize ait bilme haliyle idrakli olarak zaman karşı onu aşan nötr denge halini yakalıyoruz. İçsel dünyalarımızda bu ahenge ait tanıma ve kendini bilme, sevgi hareketlerimizde bütünsellik, birlik adına

yüksek dikkatte kalıp anı yükleyerek, güzelliklerle süslemek gibi ince enerjilerin, maddelerin çalışmasına şuurlu katılımcı olmak, bunları seçmek hali bize misafir olmaya başlayınca "olmaya" başlarız.

Soru ve onun kökleri ile onu hazırlayan tüm alemlerdeki sonsuz imkanları ile ışık ile bir olma, hatırlama halimize yanıtlar buluruz. Kelebekten doğadaki zorunlulukları öğrenir, gülümsemeden şuur kapılarını keşfederiz. Işığı hatırlamak onu sözcüklere, logos'a dökmek bize daha yüksek alemlerdeki varlıklardan, onların ruhunun köklerinden ilham olarak akmaya başladıkça bu formun içinde kalp denen cihaz aracılığıyla kozmosla senkronizasyon kurmanın soruları anlamak ile ilgili giriş yapmak olduğunu keşfederiz...

Biri bize kendimize soru sormayı öğretiyorsa onun peşini bırakmadan takip edelim... Karşımıza çıkacak olan her şey bu halleri birlikte tasarlayıp, bu alemlere sorgu ile daldırdığımız giz ortaklarımız olabilir...

Işığın kalbinde olalım,

Şimdi, yarı süptil âlemdeki sevgi mekanizmasının hazırlayıcı durumu üzerinde duracağız. İnsanların dünyayı bırakmaları demek, dünyaya ait olan kaba hidrojen kombinezonlarından ibaret fiziksel bedenlerini terk etmeleri ve aslî hâllerine, varlık hâllerine dönmeleri demektir.

“İnsan bedenlerini kullanan varlıklar” –daha önce söylediğimiz gibi– insan anlayışına göre “madde” bile denemeyecek kadar dünya maddesi kavramından ve realitesinden uzaklaşmış, çok süptil bir madde hâlidirler. Böyle bir hâl, insanlar nazarında bir madde olamaz. Çünkü bir varlığın insanların tanıdığı ve kabul ettiği mânâda hiçbir maddî niteliği yoktur. Onun içindir ki, daha önce varlıklara sadece “tesirler karmaşası”dır demiştik. Böylece bir “tesirler veya enerjiler karmaşası” olan varlık, dünyayı, yâni bedenini terk edince, tamamıyla bedensiz hâlde iken, sevgi plânında bir tesir vâsıtası olarak kullanmak üzere, yarı süptil bir madde kombinezonunu yakalar ve ona bağlanır. O ânda bu kombinezon, onun kaba dünyadaki kaba bedeni yerine geçer. Bu madde, dünya maddeleri ile vazife plânının süptil maddeleri arasında, yarı süptil hâlde bulunur. Fakat o, hem kaba tarafıyla dünyaya, hem de ince tarafıyla süptil olan vazife plânına yaklaşır. Onun içindir ki, buna “yarı süptil madde” ve bu maddelerden oluşmuş yere de “yarı süptil âlem” diyoruz.

Yarı süptil âlemin varlıkları, kullandıkları bu maddelerin dünya maddelerine yaklaşan tarafından yararlanarak, bunlarla, dünyadaki zaman ve mekân kavramlarına yakın realiteleri orada kurabilirler. Ve kurmuş oldukları bu reel imajlarda da yaşayabilirler. Bu mekânları kurabilmelerine yardım eden maddelerin incelik

dereceleri, dünyanın pek hassas âletlerine çarpabilecek ayarda da olabilir. Bu varlıklar henüz vazife plânına girmedikleri için, kendilerine –hattâ otomatik olarak dahi– hiçbir vazife verilmez. Bu yüzden onlar, hiçbir varlığın tekâmülüne müdahale etmezler ve faaliyetlerine karışmazlar. Kendilerinde henüz böyle bir yetki yoktur.

Yarı süptil âleme girmiş bir varlık için asıl gaye, vazife plânına ulaşmaktır. Oysa varlığın orada bağlanmış olduğu yarı süptil madde, onun vazife plânına girmesine engel oluşturur. Çünkü vazife plânındaki madde hâlleri, süptil maddelerdir ve o plânda vazife görebilmek için, varlıkların, yarı süptil bir tek madde kombinezonuna bağlı

kalmaktan kurtulmaları gerekir. İşte oradaki varlıkların bu engeli aşabilmeleri için, çok güçlü bir vâsıtaları vardır ki, o da sevgidir. Şu hâlde, arasat plânındaki sevgi; o plânın yarı süptil maddelerini, her türlü ıstıraptan ve elemenden uzak, tatlı ve mutlu mücadelelerle yenmeye yarayan, yüksek bir vâsıtaadır.

Kimi zaman olaylar, kişiler bizi zorlar. Biz yanlışlar yapan biri değilsek de garip rastlantılar, şanssızlıklar, kazalar bir biçimde bizi yakalar. En korunaklı yaşamayı bile bir yanlış anlayan bulur. Sonuçta istenmeyen eylemlere ve kişilerle karşılaşırız. Bizim için bir kötü atanmıştır çoktan.

İnsanlar seçimlerini yapar, istediklerini yaşamaya başlar ve sonuçları görmeye başladıkça suçlu arar. Seçimlerinin farkında değildir ya da çoktan unutmuştur. Keyif ve zevk için her yönelişimiz, aksatmalarımız, geciktirmelerimiz birer birer karşımıza çıkmaya başlar. Beslenmeyle ilgiliyse seçimlerimiz bir hastalık tanısı olabiliriz. Kısa yoldan zengin olmaksa seçimlerden biri bir tutsaklık tüm yaşamımızı değiştirir.

İnsanlık durumlarının karmaşıklığı yorum zenginliği ve çeşitli psikolojik yönelimlere altyapı sağlar. Bir olay vardır ama beş bakış açısı beş kişinin gereksinimini maddi manevi karşılar. Tarih acılar, kıyımlarla doludur, ama aynı zamanda kötü bir yönetimin sert yetkilerini "kötü"ye kullanan birçok insan olmuştur. Savaş zamanları binlerce insan o birkaç kişinin vicdani seçimleriyle ölümden kurtulmuştur. Benzer öyküler sinema filmi ya da belgesel film yapılmıştır.

Tam karşıtı başta olmak üzere bireylerin yaşantılarının farklı yorumları birçok psikolojik dersi içerir ve insanlara bir okul gibi çalışır. İçine girdiğiniz düşük titreşimli korku girdabı bir gazete haberini bile sizin eğitiminiz için çarpıtır. Daha doğrusu siz gerçekte yazılan bir haberi farklı okur ve ona inanırsınız.

Sistem başarıyla çalışır: Heyecansal olarak olgunlaşması gereken bir kişiyle yine aynı amaçla eğitilecek olan ve bir olaya bir an tanık olup şok geçirmesi gereken biri aynı mekanda buluşur.

Hepimiz kendimizi birer enerji formu olarak düşünürsek içinde bulunduğumuz evren de bir enerji okyanusuydu yarattığımız her kaotik seçim dengelenmek zorundadır. Küçük değer farklanmaları büyük değerlerce dengeye getirilir. Kendilerini bütünden, büyükten, birlikten ayıranlar kaosu seçen taraf olarak öne çıkacaktır. Birey için de toplum için de en büyük tehlike yalıttımdır. Bütünün değişimini izlemeyenler, kendilerini yenilemeyenler savrulmaya da aday olurlar. Kimi zaman gelecekteki büyük hedeflerimiz için günlük, geçici çıkar ve rahatlarımızı feda edebilmeliyiz. Dönüşmek için ne gerekiyorsa o yönde adımlar atabilmeliyiz.

"Bize kötülüğü kim yaptı?" diye soran benlik kurban bilincindedir. Gerçekte kurban bilinci sorumluluktan kaçmaktır, yüzleşmemektir. Tembellik, umursamazlık, yetememek, önlem almamak evrensel töz olarak yüksek bilincin hareketliliği yerine maddeyi, onun durağanlığını seçmektir. Kişi gelişim ve dönüşümünde yavaşlatan işlere yargılama, önyargılar, tabular da eklenir. Bir yazarın öyküsüne eklediği her yeni kişi nasıl kurgu yükü getiriyorsa maddenin çevresindeki her oyalanmamız da bize yük getirir, yolumuzu uzatır. Kişilere düşen yeni kurguların gerekleri içinde yitip gitmeden yeryüzü öyküsünü tamamlamaktır.

"Kötülük diye bildiklerimizin bize bir yararı var mı?" diye sormak içimizdeki benliklerin değil, özümüzün sorusudur. Özümüzden bakmak bizi evrensel enerjile aynı düzleme getirir. Dirençli ve kaotik duruşlardan uyuma, akışa taşır.

İçinde yüzdüğümüz enerji okyanusunun yasalarını bilmiyorsak ya yan yatarız ya altüst oluruz. Bütünün dengesinden ayrılırsak acılara onay verir ve bedeli yaşarız.

Yasaları gözetmenin bir anahtarı vicdan düzeneğidir. Bu düzeneğin iki ucu vardır: bencillik ve birlik bilinci. Seçimimiz bencillik ucundaysa kötü durumların içine çekiliriz. Birlik bilinciyle, bütünün iyiliğine davranıyorsak kötü durumların dışında kalırız. Cehennemin orta yerinde sakince yaşamımızı sürdürür, kendi vahamızda hiç zarar görmeden olayları izleriz.

Önceki bencilliklerimizin bedelini ödedikten sonra, vicdanın birlik anlayışıyla kendimizi görevlendirir ve yeryüzündeki bir üst boyuta geçebiliriz. Dikkatini içe yönlendirmede ustalaşırsak edilgenlikten ve yönlendirilmekten kurtuluruz. Olayların tesirinden çıkabilen kişiler olayları yönetmeye başlar. Bütünün iyiliğine seçimleri anın içinde görüp o yönde eylemlerimizi belirlersek o yere uyumu indirir, oranın ağır enerjilerini dağıtmış oluruz. Bu beceriyi hareket, duygu ve entelektüel merkezlerimizi dengeleyerek, onlar üzerinde çalışa çalışa kazanacağız. Yavaş yavaş elimiz ayağımıza dolaşmamaya, heyecan içinde soluk almamaya ve sakinlik içinde tüm seçenekleri görerek uygun olana karar vermeye başlayacağız.

Yasal yapısı gereği acı çekmek üzerine kurulu yeryüzü deneyliğinde mutluluk adacıkları kaderimiz olabilir. O zaman kötülüklerin gizini çözeriz, onların ardında benliklerimizin yattığını ayırt ederiz. Yüzleşmemiz gereken ayrıntılar karşımıza çıksa da gönül enginliğimizle onları karşılarız ve tüm gölgelerimizi çalışıp bitirir, bu dünyadan bir daha geri gelmemek üzere, gerçek bir üst boyuta ayrılırız.

Yolculuk İhtiyacı

Avni O. Sevinç

Değişen realiteleri görmek her zaman “güzel” olmuyor. Belki de, bu güzellik anlayışı gereği yol seni çağırıyor, yolunda yola, yolculuğa ihtiyacı var sanırım ...

Daha ilk adımlarında yargılar önüme düştü, ben şaşkınlıkla onlara onlarda bana bakıyorlardı. Daha önce çıkmazsınız dimi? İlla yola çıkmamı bekliyorlar.

Kısa süre önce, aileye, büyüdüğüm yere yolculuk yapıp, tekrar İstanbul'a döndüm. Birkaç zamandır gözlemlediğim İstanbul'a giriş klasiğinden sonra, yolculuğun etkileri akmaya başladı. Sıcakta dondurma yemek gibi, hızlıca tüketmezseniz eski formu kalmıyor dondurmanın. Yenilebilir Buzlu Ürünler Tebliğine göre artık “bitkisel yağlı sütlu buz” yiyoruz. Her nasılsa, bu seferkinin tadı biraz değişti. Sanırım kozmik karıştırıcı şekersiz yapmaya özen göstermiş gibiydi, kıyam zamanlarında bizi koruduğuna ne şüphe. Gurme marketlerde satılan yargı tatlandırıcınız yoksa vay halinize. Pilatus'un yaptığı gibi ellerinizi suyla yıkamanız gerekiyor insanların önünde.

Tost makinesinin kıyma makinesine kızması, yargı çıkarması gibi görünüyordu gözlediğim şeyler, nötr kalamıyordum. Sohbeti akışına getirmek için arada bir ışıkları söndürmeyi keşfettim, birden dikkat odaklanıyor ve AAA tepkisiyle yukarıya bakıyorduk. Tavan boyası da kendini belli ediyodu, el işi nakışların da aramızda olduğu ışığı almak için tasarlanmış 105 m2 betonarme kap, içindeki organik formlarının yanında İNK ve Nicollerle çalışmaya hazır. Spiritüel bir evim olmazsa olmazlarıydı sanırım.

Neredesin Maslov? Maslov yok, baba köpeğini de alıp dağa çıkmış, dediklerine göre başka başka bir şeye ihtiyacı kalmamış.

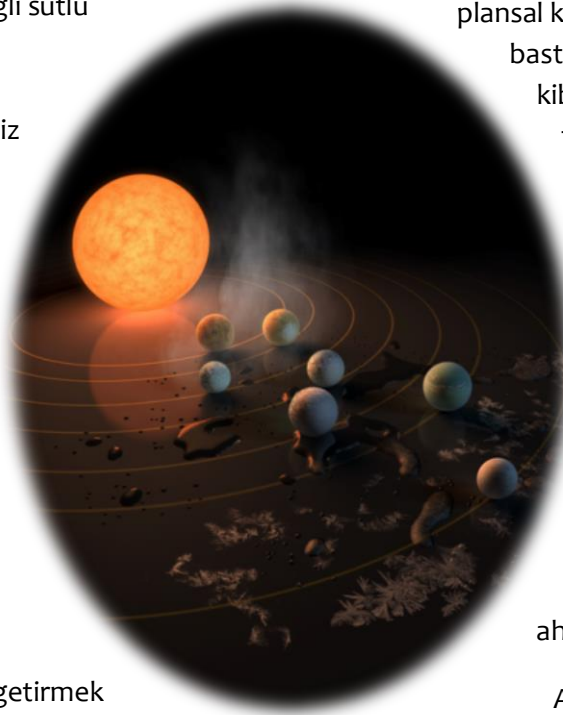
Bizi hiyerarşi içinde parladıktan sonra, eski ve ucuz amerikan filmlerindeki arabanın ya da bir şeylerin patladığı sahne gibi bırakmış .

Filmin sonunu görmek istememesi düşündürücü, temel duyguları anlamak için köpeği bu kadar kullanması ve bizlerin de köpeği bu kadar derine gömmesi oldukça tezat. Etrafa sorduğum ise, arada bir gelir iki şişe dimitrakopulo alır gider, dediler. Ağzının tadını da biliyor, nede olsa dionysus'un diyarında yaşıyor. Bir başka yorumda, hiyerarşiyi çözdükten, deneyler başarılı olduktan sonra köpek çok havlamaya başlamış ve apartman sakinleri de bunu kovmuşlar evden. Bi profesör emekli maaşıyla 50bin nüfuslu kasabada geçinmek zor, bu da vurmuş kendini dağa.

Maslovu da geride bıraktıktan sonra, geriye kalan her şeyi sevgiyle kabul ettim ve plansal kardeşlerim dedim bağrıma bastım. Başkasının kibirini gören kibirim, bunu dillendir de! Adam tekamül etmiş sanki! Ağzı denilen o şahane konuşma organı, şuur'un en görünür hali olduğundan neredeyse eminim. Bu öyle bir eminlik ki, Trappistlerin yanında anlaşılıyor. “Trap “ ingilizce de kapan, tuzak anlamına geliyor. Biz konuşanlar olarak , tuzağa yakalanmışız demek ki. Şuur ah sen nelere kadirsin!

Ama şükürler olsun ki elimizde mis gibi yol var. Ayağımıza kadar gelmiş, yürümeyi bekliyor. Bu öyle bir şey ki, ayaklı merhamet olan İsa Peygamber bir gün “ Ben Yol'um. Kimse Baba'ya bensiz ulaşamaz” demiştir.

Gurdjieff'in de bahsettiği ortak Babamıza, yola ve yolculuğu, yazın sıcağına selam olsun ... Ateş!

"Ne ok var, ne okçu; vurulan sensin vuran sen..."

Herkesin bir yola çıkış hikayesi vardır, kendi hikayeme ben çoğu zaman geri döner, o yola çıkan halim ile karşılaşmak ve neden yola çıktığımı hatırlamak ihtiyacı duyarım. Çünkü bu bahsettiğim yol arabanızın deposunu doldurup yanınıza yeterince su vs. alıp sevdiğiniz müziği dinleyerek dağ, dere, tepe gidilen yol değil. Bu yol; belirli ihtiyaçlarımızın karşılanamadığı, belirli sorularımıza mevcut kaynaklardan bir cevap bulamadığımız, gece yarılarna kadar uyuyamadığımız için çıktığımız yoldur.

Bizi nereye götüreceğini bilmeksizin ve başka kimsenin de bilemediği ancak hikayelerden, masallardan, efsanelerden; yolu gidenlerin yola çıkanlara ilham olsun diye yazdıklarından okuyup bilebildiğimizdir ve hissedebildiğimiz kadarıyla kalp yordamıyla gidebildiğimizdir. Aristotelesin "bana bildiğin herşeyi öğret" diye gelen öğrencisini nehir kenarına götürüp nefessiz kalana kadar boğduğu hikayedeki gibi, bir nefes kadar ihtiyaç duymadıktan sonra bizi hiçbir yere götürmeyeceğini bildiğimiz bu yolda *hedef* nedir?

Zaman zaman bu soruyu hepimiz düşünmüşüzdür çeşitli şekillerde, peki sonunda ne var bu yolun? Ne için çabalıyorum? Bunca çektiğim cefa ne uğruna? Ben de sordum herkes gibi dahası yola ilk çıktığımda bir hedefim dahi vardı. *Bilgi*.

Bilmek, daha çok bilmek, gerçeği bilmek. Şimdi ne zaman *hedef* kelimesi aklıma düşse şu soruyu da beraberinde getirir oldu. Aşkta hedef nedir? Evet aşık olduğunuz hallerde hedefiniz ne olur? Ne için seviyor olursunuz, hangi koşullara bağlısınız? Sizi sevsin diye midir bütün çaba, onun aynasından gördüğünüz yansımayı beğenmek için midir ve sonu genellikle hüsrana olmaz mı her seferinde? Oldu, bu niyetlerle çıkılan her gönül yolculuğunun da hüsrana sonu.

Çünkü aşk hedef kaldırmaz, koşul sevmez. Aşkın hecesine niyet çekilmez, kalp için kalbe canını teslimiyet nişanı olarak bırakırsın, kaderim değilsen yıldırımsın der, seni sana bağışlasın diye dua eder ve devam edersin aşkta yürümeye.

Başka dua, istek kaldırmaz aşk, atar seni surlarından gözünün yaşına bakmadan. Bunu ben değil gönül erleri böyle söylemiştir bir uyarı niteliğinde bilin ki bu yoldan gitmeyin çünkü o zaman ne sevgiyi ne gerçeği anlayabilirsiniz, demişlerdir. İşte bu yüzdendir ki kalp için kalbe ne zaman canınızı

teslim etmeniz gerekirse içeriden biri, gölgelerin arkasından, karanlıktan bir ses size hedefinizi sorar.

Ne için bırakıyoruz bu canı der, çok mu ucuz bulduk, bugünlere getirdik, baktık büyüttük. Evet! Olmalı cevabınız. *Can* ancak aşk uğruna feda edebilesin diye verildi sana. Başka hangi görklü hedef uğruna verilmiş olsun.

Aşık olmaktır, adı üstünde sadece olursun ve öyle olmalısın. Bu halle yürünen yoldur o, sevdiğinle ya da onsuz, bir özne bir nesne olmasa da paylaşım anlarını engeller mi? Tabii ki hayır, çünkü bu yolda sen artık onu kalbinde taşırsın gittiğin her yere, baktığın her manzaraya beraber bakarsın, gördüğün hissettiğin her güzelliği konuşmadan, dokunmadan paylaşırsın. Çöle "gözle görülen" yüzünden düşer çölü kalbindekiyle yürürsün. Yoksa başka nasıl geçilir o sonsuzluk? Ve birgün o soru kaybolur ortadan, ne hedef kalır, ne özne ne nesne sen sessizce aşk olursun.

Öyle ki hiçbir şeyi arzulamadığın zaman özlem ilahidir. Hepimiz gerçeği istiyoruz, yukarının altın varaklı kapılarından süzölmek, serin su kenarlarında dinlenmek istiyoruz ama kimse yanmak istemiyor bu yolda. Hedef kelimesi bir daha geldiğinde aklına acıyı dönüştürmek de sen ismine, bu harlı yangına bir serin şifa de. Gideceğin hedefe herkes bihaber, sen yürüyüşüne bir hedef belirle. Madem bırakacaksın bu canı sevgilinin denizinin kıyısına o seni hiçbir zaman karanlıkta o kuyuda bırakmadı Canına Canan olur sakın unutma, umutsuzlanma ve asla unutma aldıkların değil verdiklerinsindir her zaman.

Olaylarda karşılaştığımız fakat bir türlü kabul edemediğimiz, kabul etsek de üzerini kalın örtülerle örtüp bakmak istemediğimiz karanlık yanlarımız olaylardaki döngülerimizin asıl sebeplerinden biridir. Çoğu zaman hakkında en ufak bir fikrimiz bile yoktur. Asla kendimize yakıştırmadığımız, yalan söyleyen, kötü konuşan, güvenilirmez, cimrilik yapan taraflarımız için başkalarını suçlamakla o değerli zamanı ve enerjiyi harcıyıp dururuz. Halbuki bunun çözümü olay örgüsünde şuurlu çaba ile biriktirilmiş objektif gözlem sistemini devreye sokmaktır. Bu sistemi kurmak evinize internet bağlatmak misali kolay değildir ne yazık ki! Çaba ve samimiyet gerektirir. Bunu sağladığımızda yeni düşünce ve algılayışların, anlamların değişen yüzleriyle tesirlerin bize akışı başlamış olur. Ancak böylece elde edeceğimiz bilgileri şuur dışı aracılığıyla kabaca kıyas ederek öz bilgi yolunda adım atarız. Bu karanlık yanı görmeli, şuurlandırmalı; ama onu kendimiz olarak kabul etmemeliyiz.

“Bu ben değilim.” Ben olduğumu hayal etmek ahmaklık, olmadığımı fark etmek ise zekiliktir der Gurdjieff. Bunun sebebi benliklerimizin armağanı olan bir parça kibirdir ne yazık ki.

Karanlık tarafımız ve benlikleri az çok sezebilmek için olaylardan gelen izlenimleri mekanik tepkilerle değil şuurlu bir biçimde değerlendirebileceğimiz güvenli alanlar oluşturmaktan geçer iç uzayımızda. Keza hayat dediğimiz yinelenen ve tekrar yinelenen olaylar bütününde artık bayat ve soğuk yemek yemekten hepimiz sıkıldık sanıyorum. Kalkıp taze tesirlerle eski kapları boşaltıp, temizleyip dönüştürmenin vaktidir.

Hayatı izole edip, hayatın “bu” olmadığı dediğimiz küçük ayrıntıların içinde debeleniriz, fakat bundan hiç haberimiz olmaz. Tıpkı çantanızın fermuarının en sevdiğiniz şalınıza sıkışıp kalması ve tüm gününüzü onu nasıl ayıracağınıza dair düşüncenin suratınızdaki kasları gererek dolaşmanıza sebep olması gibi ☺

Şuurlu bir biçimde elde ettiğiniz yakıt deponuz olan manyetik enerjinizin akıp gitmesine siz bile şaşırabilirsiniz. Şu anki bazal metabolizma halinize yine sizlerden biri sebep oldu(kaç kişisiniz bilemem!).

Kısacası varoluşun anlamı ne Bağdat kadar karmaşık, ne Kutuplar kadar uzak; aslında gerçekliği tartışılır bir bedende atan kalbinize emdiğiniz olayların özünde.

Bu özün yakıtıyla ancak kendi özümüze seyahat için yeterli liyakate erişebileceğiz.

Bu seyahate hazırlık yolundaki bir diğer engel olayların içinde bize uygun davranılmadığı hissi “ben bunu haketmedim” diyen inceden inceye bağırان sesler. Bunun sebebi çarşıya uymayan pazar bütçesi gibi olan içsel hesaplarımız. İnsanların bize borçlu olduklarını hissetme hali. Bunu sürdürdüğümüz sürece kendi benliklerimizin borcu da kapanmayacak.

İNK’da kainatta hakedilmemiş hiçbir olayın olmadığı yazar. Sadece nedeni anlaşılamamış bir bilgi yığını vardır hayatlarımızda. İster onları yakar unutmaya çalışırsınız, ister dağınık çekmecenizi toplamaya cesaret edinceye kadar ağırlığını taşırsınız ya da “o doğru anda” önünüze serer her biri güzel bir resmi (olayı) tamamlayan puzzle parçalarını özenle yerleştirir manzarayı seyredersiniz, bilirsiniz ki her bir parça eşsizdir ve yerini almayı bekler. Tamamlanmanın ve kendiniz tarafından anlaşılmanın huzuruyla, umutlu ve keyifli bir seyrin diliyorum!

KİTAP ÖZETLERİ SİMYACI (Paulo Coelho)

Sezgi Genç

KİTAP ÖZETLERİ: SİMYACI (Paulo Coelho)

Delikanlının adı Santiago idi... Söylediklerini koyunların anlayabildiğine her zaman inanmıştı. Bundan dolayı, kendisini etkileyen kitapların bazı bölümlerini kimi zaman onlara okur; kimi zaman da kırlarda dolaşan bir çobanın yalnızlığından ya da yaşama sevincinden söz ederdi onlara; kimi de uğramayı alışkanlık haline getirdiği kentlerde gördüğü son yenilikleri anlatırdı.

Üst üste gördüğü aynı düşün ne anlama geldiğini öğrenmek için yaşlı bir çingene kadına gitti. "Kadın düşler Tanrının diliyle konuşurlar. Tanrı dünyanın diliyle konuşursa bunun yorumunu yapabilirim. Ama senin ruhunun diliyle konuştuğu zaman bunu yalnızca sen anlayabilirsin." dedi.

"Aynı düşü iki kez üst üste gördüm. Koyunlarımla bir otlaktaydım. Derken bir çocuk göründü ve koyunlarla oynamaya başladı ve sonra çocuk birden elimden tutuyor, beni Mısır Piramitlerine götürüyor. Buraya gelersen, gizli bir hazine bulacaksın, diyor. Ve tam bana hazinenin yerini göstereceği sırada uyanıyorum. İki kez oldu."

Dünya dilinde bir düş bu dedi kadın, "Yorumum şöyle: Mısır Piramitlerine gitmelisin. Neyin nesidir bunlar bilmiyorum, ama bir çocuk gösterdiğine göre, gerçekten vardır bunlar. Orada bir hazine bulup zengin olacaksın."

Çoban oradan ayrıldı. Güneşin alçalmasını beklerken Tarifa pazarından aldığı kitabı okumaya başladı. Okumaya iyice daldığı sırada yaşlı bir adam geldi yanına oturdu. Çobanın okuduğu kitaba baktı ve "Bütün

kitaplar gibi aynı şeyden söz eden bir kitap." dedi. "İnsanların kendi yazgılarını seçmek şansından yoksun bulunduklarından söz ediyor ve sonunda da, dünyanın en büyük yalanına inandığını söylüyor."

Yaşlı adam "Şalem Kralı Melkisedek" olduğunu söyledi kendisinin. "Peki dünyanın en büyük yalanı ne?" diye sordu delikanlı.

"Hayatımızın belli bir anında, yaşamımızın denetimini elimizden geçiririz ve bunun sonucu olarak hayatımızın denetimi yazgının eline geçer. Dünyanın en büyük yalanı budur." Yaşlı adam yere eğilip bir ince dal parçası aldı ve kumun üzerine bir şeyler yazmaya başladı.

Yaşlı adam delikanlıya "Kişisel Menkıbeni gerçekleştirmek gücüne sahipsin." dedi. Delikanlı "Kişisel Menkıbe"nin ne anlama geldiğini bilmiyordu. "Senin her zaman gerçekleştirmek istediğin şeydir. Hepimiz, gençken, Kişisel Menkıbe'mizin ne olduğunu biliriz." dedi yaşlı adam.

"Hayatın bu döneminde, her şey açık seçiktir, her şey

mümkündür ve hayal kurmaktan, hayatında gerçekleştirmek istediği şeylerin olmasını istemekten korkmaz. Ama zaman geçtikçe, gizemli bir güç, Kişisel Menkıbe'nin gerçekleştirilmesinin olanaksız olduğunu kanıtlamaya başlar. Olumsuz gibi görünen güçlerdir bunlar, ama aslında sana Kişisel Menkıbe'ni nasıl gerçekleştireceğini öğretirler. Zihnini ve iradeni bunlar hazırlar, çünkü dünyada bir büyük gerçek vardır: Kim olursan ol, ne yaparsan yap, bütün yüreğinle gerçekten bir şey istediğin zaman, Evrenin Ruhu'nda bu istek oluşur. Bu senin yeryüzündeki özel görevindir. Kendi Kişisel Menkıbesini gerçekleştirmek insanların biricik gerçek yükümlülüğüdür. Her şey bir ve tek şeydir. Ve bir şey istediğin zaman bütün Evren arzusunun gerçekleşmesi için işbirliği yapar."

"Hazine nerede?" diye sordu delikanlı.

"Mısır'da, Piramitlerin yanında. Hazineye ulaşmak için işaretlere dikkat etmen gerekiyor. Tanrı, herkesin izlemesi gereken yolu yeryüzüne çizmiştir, yazmıştır. Senin yapman gereken, senin için yazdıklarını okumak yalnızca."

"Al!" dedi, göğüslüğünün ortasına kakılmış biri beyaz, biri siyah iki taş çıkartarak. "Birinin adı Urim, ötekini adı da Tummim'dir. Siyah olanı 'evet' demektir, beyaz olanı 'hayır' anlamına gelir. İşaretleri yorumlamayı başaramadığın zaman sana yardım ederler. Ama her zaman nesnel sorular sor. "Her şeyin bir ve tek şey olduğunu asla unutma. Simgelerin dilini unutma. Ve özellikle, Kişisel Menkıbe'nin sonuna kadar gitmeyi unutma."

Melkisedek, limandan uzaklaşan küçük gemiye baktı. Genç çobanı bir daha hiç görmeyecekti. Ama işinin özelliği bu. Tanrıların dilekleri olamaz, çünkü tanrıların Kişisel Menkıbeleri yoktur. Bununla birlikte Şalem Kralı, yüreğinin derinliklerinden, delikanlının başarıya ulaşmasını diledi.

Delikanlı artık Mısır'daydı, koyunların satışından da oldukça önemli bir para sağlamıştı ve paranın büyüğü bir gücü olduğunu biliyordu. Yaşlı kral ona simgelerden söz etmişti. Boğaz'ı geçerken simgeleri düşünmüştü. Evet, onun nelerden söz ettiğini çok iyi biliyordu: Endülüs kırlarında geçirdiği zaman içinde, izlemesi gerekli yolla ilgili işaretleri yeryüzünde ve gökyüzünde okumaya alışmıştı.

Genç çoban bir kahvede otururken bir Arap çocuğun İspanyolca konuştuğunu duydu ve ona Piramitlere gitmek istediğini söyledi. "Koskoca Sahra Çölü'nü geçmek gerek," dedi Arap çocuk. "Bunun için de para gerekir. İlkin yeterince paran var mı bakalım, bunu bilmek isterim."

Parasını cebinden çıkartıp yeni arkadaşına gösterdi çoban. Arap çocuk paralar bende kalsın, dedi saydı ve cebine koydu. Delikanlı yeni arkadaşının üzerinden gözlerini ayırmıyordu. Bütün parasının artık onun ellerinde olduğunu unutmuyordu. Ancak bir an güzel bir kılıca ilişti gözleri "Satıcıya kılıcın fiyatını soruver," dedi arkadaşına. Ama hiçbir yerde, kesinlikle hiçbir yerde, arkadaşının gölgesi bile yoktu.

"Bir şeyi gerçekten istersen," demişti yaşlı adam ona, "onu gerçekleştirmen için bütün evren işbirliği yapar." Yaşlı adamın kutsamasının hâlâ kendi üzerinde olup olmadığını sordu. Taşlardan birini çıkardı. "Evet" idi çıkan taş.

"Hazinemi bulacak mıyım?" diye sordu. Elini heybeye soktu, taşlardan birini almak istedi. Ama taşlar, heybedeki bir delikten aşağı düştüler. Heybede bir delik olduğunu fark etmemişti. Urim ile Tummim'i yerden alıp heybeye koymak için eğildi. Ama onları görünce bir başka cümle anımsadı: "Simgelere saygılı olmayı ve onları izlemeyi öğren," demişti yaşlı kral.

"Bir hazine peşine düşmüş bir serüvenciyim ben," diye düşündü, yorgunluktan bitkin durumda uykuya dalmadan önce. Uyandığında sabah olmuştu. Genç çoban bir billuriye dükkanının vitrininin önünde durdu. "İsterseniz, dedi, bu vazoları temizleyebilirim."

Heybesindeki yamçıyı çıkardı ve vazoları silmeye başladı. Yarım saat içinde, vitrinde bulunan bütün kristalleri silmişti. Bu süre içinde, iki müşteri gelip birçok billuriye aldı. "Haydi yemeğe gidelim," dedi billuriye tüccarı. "Aslında herhangi bir şey temizlemen gerekmezdi. Kuran'ın yasası aç insanları doyurmayı buyurur."

"Peki öyleyse neden benim bunu yapmama izin verdiniz?" diye sordu delikanlı.

"Çünkü kristaller kirliydi. Ve ikimizin de kafamızdaki kötü düşünceleri temizlememiz gerekiyordu... Dükkânımda çalışmanı isterdim."

Bugün sen kristalleri silerken iki müşteri geldi:
Bu, iyiye işaret. "

Üç ay geçti delikanlı altı ay daha böyle çalışırsa İspanya'ya dönüp altmış koyun alabileceğini hesapladı. Pazar yerinde yaşadığı şu malum sabahtan bu yana, Urim ve Tummim'e bir daha başvurmamıştı. "Her zaman, ne istediğini bilmek zorunda olduğunu anımsa," demişti yaşlı kral. Kendisiyle gurur duyuyordu. Önemli şeyler öğrenmişti. Altı ay daha geçti dükkana delikanlının yeni fikirleriyle yeni yeni müşteriler gelmeye başladı.

Yüklüce bir para tutuyordu elinde. Yüz yirmi koyun,dönüş bileti ve kendi ülkesi ile şu anda bulunduğu ülke arasında bir ihracat-ithalat ruhsatı almaya yetecek kadar para. "Ben bugün gidiyorum," dedi delikanlı, "Koyunlarımı almaya yetecek kadar param var. Sizin de Mekke'ye gidecek kadar paranız var."

Delikanlı odasına gitti ve eşyalarını topladı. Sokakta karşısına çıkan ilk çocuğa armağan etmeyi düşündüğü yamçıyı heybeden çıkartırken yere iki taş düştü: Urim ile Tummim."Hayallerinden asla vazgeçme," demişti yaşlı kral."Simgelere dikkat et." Urim ile Tummim'i yerden aldı.

...

İngiliz, dünyanın en büyük kütüphanelerine gitmiş, simyacılıkla ilgili en önemli, en ender kitapları satın almıştı. Bu kitaplardan birinde, ünlü bir Arap simyacının bundan yıllar önce Avrupa'yı ziyaret ettiğini okumuştı. Kitapta, bu Arap simyacının iki yüzyıl aşkın bir süre önce Felsefe Taşı'nı ve Ebedi Hayat İksiri'ni keşfettiğini yazıyordu Kendinden geçen İngiliz, müthiş heyecanlanmıştı. Bunun üzerine, önceden yapmış olduğu bütün anlaşmaları bozdu, en önemli kitaplarını yanına aldı ve işte dışarıda büyük bir kervan Sahra'yı geçmek üzere hazırlanırken kendisi bir ahıra benzeyen bu ambarda bekliyordu. İngiliz'in bulunduğu binaya, çantalar yüklenmiş bir Arap genci girdi ve onu selamladı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu genç Arap. "Çöle," diye yanıtladı İngiliz ve tekrar okumaya daldı. Şu anda kimseyle konuşmak istemiyordu. Arap genç de bir kitap çıkartıp okumaya başladı. Bir şeye karar vermek, başlangıçtan başka bir şey değildir. İnsan bir şeye karar verdiği zaman, karar verdiği sırada hiç öngörmediği, düşünde bile aklına gelmeyen bir yöne doğru, şiddetli bir akıntıya kapılıp gidiyordu. Delikanlı cebinden Urim ile Tummim'i çıkartıp onlarla oynamaya başladı.

Yabancı bir çılgılık attı:"Bir Urim ile bir Tummim!" "Bunları bana bir kral armağan etti," dedi delikanlı. "Hayatta, her şey işarettir," dedi İngiliz, okumakta olduğu dergiye kapatarak.

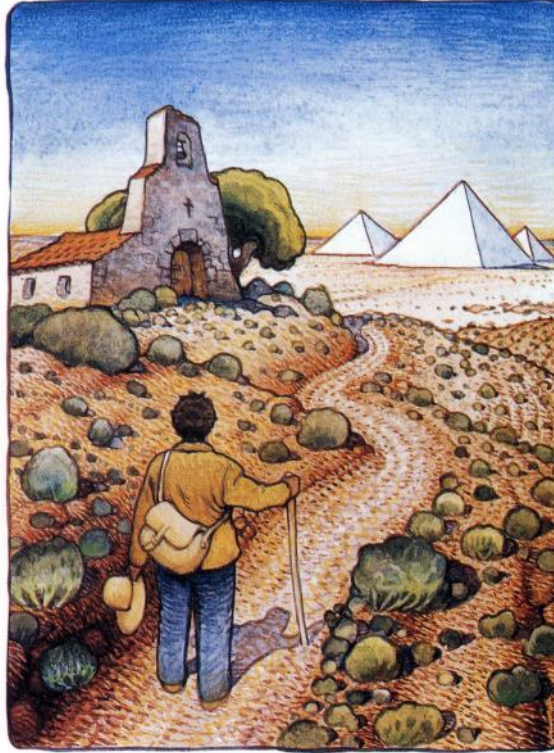
"Evren, herkesin anlayacağı bir dilde var olmuştur, ama insanlar unutmuştur bu dili. Birçok şeyle birlikte bu Evrensel Dil'i arıyorum ben. Bu yüzden buradayım. Çünkü bu Evrensel Dil'i bilen birini bulmam gerekiyor. Bir Simyacı."

İngiliz, delikanlıya kendisini, elinde Urim ile Tummim'le bulmasının bir rastlantı olmadığını söyledi. Ona, onun da Simyacı'yı aramaya gidip gitmediğini sordu: "Rastlantı yoktur," dedi İngiliz. "İnsan, hayaline yaklaştıkça, Kişisel Menkıbe daha çok gerçek yaşama nedeni oluyor," diye düşündü delikanlı.

Kervan, gündeğusu yönünde yola koyuldu. Gün boyu yol alıyor, güneş azgınlaşmaya başlayınca mola veriyor, sonra güneş inmeye başlayınca tekrar yola koyuluyorlardı. Delikanlı,zamanının çoğunu kitap okumakla geçiren İngiliz'le pek konuşmuyordu.

Delikanlı İngiliz'in kitaplarını okumaya başladıkça simyaya olan ilgisi de arttı. "Neden anlaşılması bunca güç bir dil kullanıyorlar?" diye sordu bir akşam İngiliz'e delikanlı.

"Anlamak için yeterince sorumluluk duyanların, yalnızca bunların anlayabilmeleri

için," diye yanıtladı İngiliz. "Herkesin kurşunu altına dönüştürmeye kalkıştığını düşünün biraz. Bir süre sonra altının hiçbir değeri kalmazdı. Bir gün delikanlı, kitaplarını İngiliz'e geri verdi. "Epeyce bir şeyler öğrendiniz mi?" diye sordu İngiliz.

"Evrenin bir ruhu olduğunu ve bu ruhu anlayan kimsenin nesnelerin dilini anlayacağını öğrendim. Birçok simyacının kendi Kişisel Menkıbesini yaşadığını ve sonunda Evrenin Ruhunu, Felsefe Taşını, Ebedi Hayat İksirini keşfettiklerini öğrendim."

İngiliz, "Sonunda geldik!" diye haykırdı. Ama delikanlı ağzını açmadı. Çölün sessizliğini öğrenmişti; karşısında duran hurma ağaçlarına bakmakla yetindi. Piramitlere ulaşmak için önünde hâlâ uzun bir yol vardı; ve bu sabah, bir gün, bir anıdan başka bir şey olmayacaktı onun için. Ama şimdi, şimdiki andı, devecinin sözünü ettiği bayramdı; bu anı geçmişin dersleri ve geleceğin düşleriyle birlikte yaşamaya çalışıyordu. Bir gün, bu binlerce hurma ağacının görüntüsü yalnızca bir anı olacaktı. Ama bu anda, onun için gölgeyi, suyu ve savaşa karşı bir sığınağı simgeliyordu. Aynı şekilde, bozlayan bir deve bir tehlike işaretine dönüşebilir, hurma ağacı dizileri de bir mucize yansıtabilirdi. **"Evrenin birden çok dili var,"** diye düşündü Simyacı, bildiği gizlerin bir bölümünü öğreteceği insanın bu kervanla geldiğini biliyordu. İşaretler bunun haberini vermişti.

Kervan sonunda bir vahaya geldi. Çölün sessizliği artık uzakta kalmıştı. Delikanlı sadece hazinesini düşünüyordu. "Sabırsız olma," diye tekrarlardı, kendi kendine, "Devecinin dediği gibi, yemek zamanı gelince yemeğini ye. Yürüme zamanı gelince yürü."

Biraz dinlendikten sonra İngiliz'le birlikte simyacıyı aramaya başladılar. Bir genç kız gördü delikanlı. Omzunda bir testi taşıyordu ve başının

çevresinde bir örtü vardı, ama yüzü açıktı. Delikanlı, Simyacı'yı sormak üzere yanına yaklaştı. O anda zaman durmuş gibi oldu; sanki Evrenin Ruhü, delikanlının önünde bütün gücüyle ortaya çıkıyormuş gibiydi. Kızın siyah gözlerini, gülümseme ile susma arasında karar veremeyen dudaklarını görünce dünyanın konuştuğu ve yeryüzünün bütün yaratıklarının yürekleriyle anladıkları dilinen temel ve en yüce bölümünü anladı delikanlı. Ve Aşk'tı bunun adı, insanlardan da çölden de daha eskiydi, tıpkı kuyunun yanında bu iki bakışın buluşması benzeri, iki bakışın buluştuğu her yerde, her zaman aynı güçle ortaya çıkardı.

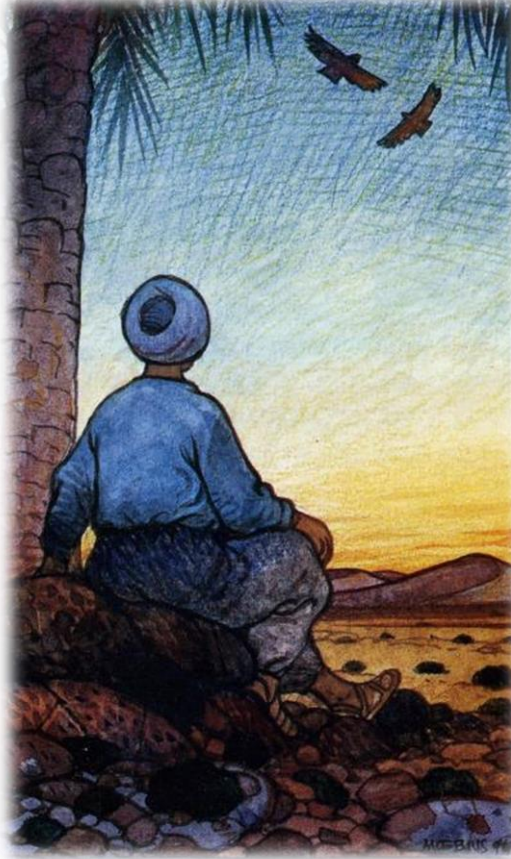
Adın ne senin?" diye sordu delikanlı. "Benim adım Fatima," diye yanıtladı, gözlerini indirerek Simyacıyı sordu delikanlı ona bütün hastalıkları iyi eden bir adam tanıyıp tanımadığını sordu. Ve genç kız eliyle güney yönünü gösterdi. Sonra testisini doldurup uzaklaştı.

Ertesi gün, genç kıza beklemek için kuyuya gitti delikanlı. Fatima su doldurmak için kuyuya geldi. "Sana tek bir şey söylemek için geldim," dedi delikanlı, genç kıza. "Benim karım olmanı istiyorum. Seni seviyorum."

Genç kız testi taşıyordu. "Seni her gün burada bekleyeceğim," diye konuşmasını sürdürdü delikanlı. "Piramitlerin yakınında bulunan bir hazineyi aramak için bütün çölü geçtim. Savaş benim için tam bir talihsizlikti. Aynı savaş, şimdi benim için bir talih, çünkü burada senin yanında kalıyorum."

Genç kız, "Küçükken, çölün bir gün bana hayatımın en güzel armağanını vereceğini hayal ederdim. Ve bu armağan verildi şimdi bana, bu armağan sensin. Ben senin düşlerinin ve Kişisel Menkıbe'nin bir parçasıyım." dedi.

Delikanlı Fatimadan ayrıldıktan sonra çölde bir taşın üzerine oturdu ve güneşin batışını, rüzgarın sesini, ayaklarının altındaki çakıl taşlarını hissetti. "İşte Evrenin Dili'ni

kavıyorum, bu dünyada her şeyin bir anlamı var, atmacaların uçuşuna varıncaya kadar." Bir kadına duyduğu aşk için, içinde derin bir minnet hissetti: "İnsan sevince," diye düşündü, "nesneler daha çok anlam kazanıyor." Bir an delikanlının gözünün önünde ani ve kısa bir görüntü belirdi: Silahlı bir birlik, elde kılıç vahayı işgal ediyordu. Görüntü hemen yok oldu ama bıraktığı etki çok canlıydı. "Her zaman işaretleri izle," demişti yaşlı kral. Fatima'yı düşündü. Sonra gördüğü görüntüyü anımsadı ve bunun gerçeklikten pek uzak olmadığını sezdi. Bunu deveciye anlattı, Deveci hiçbir karşılık vermedi; delikanlının kendisine anlattığı şeyi anlıyordu. Deveci, bir savaşçı değildi ve şimdiye kadar kervanının güvenliği için kâhinlere danıştığı olmuştu.

Deveci, Tanrı'nın geleceği görmeye izin verdiği olağanüstü durumların neler olduğunu öğrenmek istedi. Delikanlı, Değişmek üzere yazılmış bir gelecek söz konusu olduğu zaman."dedi. "Tanrı delikanlıya bir geleceği göstermiş," diye düşündü deveci. "Kabile reislerinin yanına git," dedi deveci. "Onlara yaklaşan savaşçıları anlat."

Devecinin dediğini yaptı delikanlı. Ve gördüğü şeyleri anlattı. "Bizim burada kaç kuşaktır yaşadığımızı bildiği halde, çöl böyle bir şeyi bir yabancıya neden söylesin?" dedi bir kabile reisi. "Çünkü benim gözlerim henüz çöle alışmadı, bu nedenle alışmış gözlerin göremeyeceği şeyleri ben görebilirim." dedi delikanlı.

En yaşlı kabile reisi konuşmaya başladı. Bundan iki bin yıl önce, uzak bir ülkede, düşlere inanan bir adamı kuyuya attılar ve onu esir gibi sattılar. Bizim ülkenin tüccarları onu satın aldılar ve Mısır'a götürdüler. Ve hepimiz biliyoruz ki düşlere inanan kimse onları yorumlamasını da bilir. Firavun'un gördüğü, -çirkin ve cılız ineklerin, güzel ve semiz yedi tane ineği yediği- düş sayesinde bu adam, Mısır'ı kıtlıktan kurtardı. Adı Yusuf'tu bu adamın. Bir yabancı ülkede senin gibi o da yabancıydı ve aşağı yukarı senin yaşındaydı. Gelenek bize çölün mesajlarına

inanmamızı söyler. Bildiğimiz her şeyi bize çöl öğretmiştir. Söylediklerini dikkate alacağız." dedi .

Çadırdan çıktı ve yürümeye başladı delikanlı kendi çadırı yirmi dakika yürüme mesafesindeydi. Birden bir gürleme duydu ve görülmemiş şiddette esen bir rüzgârın etkisiyle ansızın yere yuvarlandı. Karşısında iri bir atın üzerinde siyahlar giyinmiş bir adam vardı ve, sol omzunda da bir şahin. Peçe takmıştı yalnızca gözleri görünüyordu. "Atmacaların uçuşunu yorumlamaya kim cesaret etti?" diye sordu. Sesi öylesine gürledi ki, sanki Fayum'un elli bin hurma ağacı tarafından yankılandı.

"Ben cesaret ettim," dedi delikanlı Ve başını eğerek kılıç darbesine hazırlandı. "Evrenin Ruhunu hesaba katmadığınız için birçok insanın hayatı kurtulacak."

Kılıcın ucu delikanlının alnına dokundu. Kılıç öylesine keskindi ki bir damla kan belirdi. Kaçmak, aklına bile gelmemişti. Yüreğinin derinliklerinden garip bir neşe yayıldı içine: Kişisel Menkıbesi için ölecekti. Ve Fatima için. Uzun sözün kısası, simgeler doğruyu söylemişti.

"Kuşların uçuşunu neden yorumladın?"

"Ben yalnızca kuşların anlatmak istedikleri şeyi okudum. Vahayı kurtarmak istiyorlar."

"Sen kim oluyorsun da Tanrı'nın yazdığı yazgıyı değiştirmeye kalkışıyorsun?"

"Allah orduları yarattı, ama o, kuşları da yarattı. Allah bana kuşların dilini öğretti. Her şey aynı El tarafından yazılmıştır," dedi delikanlı.

"Kehânetlerine dikkat et. Bir şey yazılmışsa bundan kurtulmak olanaksızdır."

"Ben sadece bir ordu gördüm," dedi delikanlı. "Bir savaşın sonucunu görmedim." Süvari, delikanlının yanıtından hoşnut kalmış gibiydi.

"Bir yabancı, yabancı bir ülkede ne yapıyor?" diye sordu.

"Kişisel Menkıbemi arıyorum. Senin anlayabileceğin bir şey değil."

"Cesaretini sınavdan geçirmem gerekiyordu," dedi süvari.

"Cesaret, Evrenin Dili'ni arayan bir kimse için en büyük erdemdir."

"Savaşçılar gelirse ve başın güneş battıktan sonra hâlâ yerinde duruyorsa beni görmeye gel," dedi süvari.

"Nerede oturuyorsunuz?" diye haykırdı delikanlı, süvari uzaklaşırken Kırbaçlı el, güney yönünü işaret etti. Delikanlı böylece Simyacı'yla tanışmış oluyordu.

Kabile reisi, yabancı genci toplantı yerine çağırdı ve ona elli altın lira verdi. Sonra bir kez daha Yusuf'un, Mısır'da başına gelenleri anımsattı ve delikanlıdan bundan böyle "vahanın müşaviri" olmasını istedi.

Güneş tamamen batıp da ilk yıldızlar çıkmaya başlayınca (dolunay olduğu için çok pırıldamıyorlardı), delikanlı güney yönünde yürümeye başladı. Ve o tarafta yalnızca bir tek çadır vardı delikanlı orada oturup uzun süre bekledi. Ay iyice yükselince Simyacı göründü. Omzunda ki ölü atmaca vardı. "Ben buradayım," dedi delikanlı.

"Buraya gelmemeliydiniz," diye yanıtladı Simyacı. "Yoksa Kişisel Menkıbeniz mi buraya gelmenizi istedi?" Simyacı attan indi ve kendisiyle birlikte gelmesi için delikanlıya işaret etti. Çadırın içinde yalnızca birkaç kitap dizisi, bir yemek fırını ve gizemli desenlerle işlenmiş halılar vardı, Simyacı bir ateş yakmış ve atmacaları pişirdi.

Delikanlı, bunların önceki gün görmüş olduğu atmacalar olup olmadığını düşündü. "Beni neden görmek istiyordunuz?" diye sordu delikanlı.

"İşaretler yüzünden," diye yanıtladı Simyacı. "Rüzgâr bana senin geleceğini söyledi. Ve yardıma ihtiyacın olacaktı."

"Hayır, sözünü ettiğiniz ben değilim. Öteki yabancı, İngiliz. Sizi o arıyordu."

"Beni bulmadan önce başka şeyler bulması gerekecek onun. Ama şimdi iyi yolda. Çöle bakmaya başladı."

"Ya ben?"

"Bir şey istediğimiz zaman, düşümüzü gerçekleştirmemiz için bütün Evren işbirliği yapar," dedi Simyacı, yaşlı kralın sözlerini tekrarlayarak.

Ben hazinene giden yolda sana kılavuzluk edeceğim."

"Kabileler arasında savaş var," diye tekrarladı delikanlı.

"Ama ben çölü tanıyorum."

"Ben hazinemi çoktan buldum. Bir devem var, billuriye dükkânından kazandığım para var, elli altın liram var. Ülkemde zengin bile sayılırım."

"Ama bunlar, Piramitlerin yanında bulunanların karşısında hiç kalır."

"Fatima var. Kazandığım her şeyden daha büyük bir hazine."

"O da Piramitlerin yanında değil."

"Ben vahada kalmak istiyorum," dedi delikanlı. "Fatima ile karşılaştım Ve benim için hazineden daha değerli Fatima."

"Fatima bir çöl kızıdır. Erkeklerin geri dönmek üzere gitmek zorunda olduklarını bilir. O çoktan buldu hazinesini; seni buldu. Şimdi senin de kendi aradığın şeyi bulmanı bekliyor. Aşkın, bir erkeğin kendi Kişisel Menkıbesinin peşinden gitmesine engel olmadığını anlaman gerekiyor. Böyle bir şey söz konusu olduğu zaman bil ki Evrenin Dili'ni konuşan Aşk değildir bu, yani gerçek Aşk değildir."

"Sizinle geleceğim," dedi delikanlı. Ve birden içinde büyük bir huzur hissetti.

"Yarın güneşten önce yola çıkacağız." Simyacı'nın tek yanıtı bu cümle oldu. Güneş doğmadan önce, çadırda kendisiyle birlikte kalan çocuklardan birini uyandırdı ve ondan, Fatima'nın oturduğu yeri göstermesini istedi. Fatima çadırın kapısında görüldü. Birlikte hurma ağaçlarının arasına yürüdüler. "Ben gidiyorum," dedi. "Ve geri geleceğimi bilmeni istiyorum. Seni seviyorum, çünkü..."

"Bir tek öğrenme yöntemi vardır," diye yanıtladı Simyacı. "Eylem yöntemi. Bilmen gereken her şeyi sana yolculuk öğretti. Öğrenmen gereken bir tek şey kaldı."

"Bilmem gereken daha ne var?" diye sordu delikanlı.

Bir simyacı olduğum için Simyacıyım ben," dedi, yemeklerini hazırlarken. "Bu bilimi atalarımın öğrendim, ki onlar da kendi atalarından öğrenmişlerdi. Ve dünyanın yaratılışından bu yana bu böyledir. "Zümrüt Levha'da ne yazıyordu?" diye sordu delikanlı.

Simyacı bunun üzerine kuma bir şeyler çizmeye başladı, Delikanlı yaklaşıp kumun üzerinde yazılı olan sözcükleri okudu. "Zümrüt Levha'nın üzerinde yazılı olan işte buydu," dedi. "Bilgeler, doğal dünyanın Cennet'in bir görüntüsünden ve bir suretinden başka bir şey olmadığını anladılar. Tek gerçek şudur ki, var olan bu dünya, bundan daha mükemmel bir dünyanın var olduğunun güvencesidir. Tanrı bu dünyayı, insanlar, görülen nesneler aracılığıyla manevi öğretileri ile bilgisinin mucizelerini anlayabilsinler diye yarattı. Ben buna Eylem diyorum." Bir tek kum tanesini seyreten yeter; o zaman orada Evren'in bütün harikalarını göreceksin."

"Çölün içine dalmak için ne yapmalıyım?"

"Kendi yüreğini dinle. Yüreğin her şeyi bilir, çünkü Evrenin Ruhu'ndan gelmektedir ve bir gün oraya geri dönecektir."

Sessizce iki gün daha yol aldılar. Simyacı, en şiddetli savaşların olduğu yere yaklaştıkları için çok daha dikkatli davranıyordu. Ve delikanlı var gücüyle yüreğini dinlemeye çalışıyordu. "Yüreğimizi neden dinlemeliyiz?" diye sordu, mola verdikleri akşam.

"Çünkü yüreğin neredeyse hazinen de oradadır. Onu susturmayı hiçbir zaman başaramazsın. Hatta onu dinlemiyormuş gibi yapsan da o gene oradadır, göğsündedir; hayat ve dünya hakkında ne düşündüğünü sana tekrarlamayı sürdürecektir."

Yüreği ona Evrenin Ruhu'nun işlerini anlatmaya başladı. Her mutlu insanın, içinde Tanrı'yı taşıyan insan olduğunu söyledi. Ve tıpkı daha önce Simyacı'nın da söylediği gibi mutluluğun, çölün küçük bir kum tanesinde bulunabileceğini söyledi. Çünkü bir kum tanesi Yaratılış'ın bir anıdır ve evren, onu yaratmak için milyonlarca, milyonlarca yıl uğraşmıştır. "Yeryüzünde her insanın kendisini bekleyen bir hazinesi vardır," dedi yüreği delikanlıya.

"Biz yürekler, insanlar artık bu hazineleri bulmak istemedikleri için bunlardan pek ender söz ederiz. Onları küçük çocuklara anlatırız. Sonra herkesi, kendi yazgısının yoluna göndermek işini hayata bırakırız. Ne yazık ki, kendisine çizilmiş olan yolu, pek az insan izliyor; oysa bu yol, Kişisel Menkıbe'nin ve mutluluğun yoludur. İnsanların çoğu dünyayı korkutucu bir şey olarak görüyorlar ve yalnızca bu nedenden dolayı da dünya gerçekten korkutucu bir şey oluyor. O zaman biz yürekler, giderek daha alçak sesle konuşmaya başlıyoruz ama asla susmuyoruz."

"Peki yürekler, insanlara düşlerinin peşinden gitmek zorunda olduklarını neden söylemiyorlar?" diye sordu delikanlı, Simyacı'ya.

"Çünkü bu durumda en çok, yürek acı çeker. Ve yürekler acı çekmekten hoşlanmazlar. Evrenin Ruhu, bir düşü gerçekleştirmeden önce yol boyunca öğrenilen her şeye değer biçer. Bize karşı kötü duygular beslediği için böyle

davranmaz. Düşümüzü gerçekleştirmemizin yanı sıra, ona doğru ilerlerken aldığımız dersleri de iyice öğrenmemizi ister. Ama insanların çoğunluğu, işte bu anda vazgeçerler. Çölün dilinde biz bu durumu şöyle tanımlarız: vahanın palmyeleri ufukta görünmüşken susuzluktan ölmek.

Araştırma her zaman acemi talihiyle başlar. Ve her zaman "fatihin sınavı"yla sona erer."

Çevrelerinde yüksek kumullar vardı ve delikanlı Simyacı'ya baktı; ama Simyacı, besbelli hiçbir şey fark etmemişti. Beş dakika sonra tam karşılarında karaltıları tanyerine düşen iki atlı gördü.

Delikanlı daha ağzını açıp Simyacı'ya bir şey söylemeden iki atlı, önce on, sonra yüz atlı oldu, en sonunda da bütün kumullar atlılarla doldu. İki yolcuyu, yakınlarda bulunan bir ordugâha götürdüler. Bir asker, Simyacı ile arkadaşını vahadaki çadırlara pek benzemeyen bir çadırda soktu. Çadırda kurmaylarıyla birlikte bir komutan vardı. "Biz yolcuyuz." dedi simyacı.

"Arkadaşın kim?" diye sordu Reis.

"Bir simyacı," dedi Simyacı. "Doğanın güçlerini bilir. Ve siz komutana, kendi olağanüstü güçlerini göstermek istemektedir. "Kabilenize takdime olarak para getirdim," diye araya girdi Simyacı, delikanlının ağzını açmasına fırsat bırakmadan. Ve delikanlının kesesini alarak altın liralara Reis'e verdi.

"Bir simyacı nedir?" diye sordu sonunda Arap. "Doğayı ve dünyayı bilen bir insandır. Canı isteseydi yalnızca rüzgârın gücünü kullanarak ordugâhı yerle bir edebilirdi."

"Böyle bir şey görmek isterdim," dedi Reis.

"Bize üç gün gerek," dedi Simyacı. "Sahip olduğu gücün etkisini göstermek için kendisi rüzgâr olacak. Bunu başaramayacak

olursa, kabilenizin onuruna alçakgönüllü hayatlarımızı sunacağız.

"Onlara bütün hazinemi verdiniz!" dedi delikanlı. "Ömür boyu kazandığım her şeyi."

"Ama ölecek olsaydın ne işine yarayacaktı hazinen?"

"Ama nasıl rüzgâra dönüşebilirim bilmiyorum."

"Kendi Kişisel Menkıbesini yaşayan kimse neye ihtiyacı varsa hepsini bilir. Bir düşün gerçekleşmesini bir tek şey olanaksız kılar: başarısızlığa uğrama korkusu."

"Başarısızlığa uğramaktan korkmuyorum. Yalnızca rüzgâra nasıl dönüşebileceğimi bilmiyorum."

"Öyleyse öğrenmen gerekecek. Hayatın buna bağlı."

"Ama ya başaramayacak olursam?"

"Sana söylemiş olduğum şeyi hatırla: Dünya, Tanrı'nın yalnızca görünen parçasıdır. yönlendirir yalnızca.

Delikanlı ikinci gün, bütün öğle sonu boyunca çöle baktı. Yüreğini dinledi. Ve çöl de delikanlıyı saran korkuyu dinledi. Üçüncü gün yüce Reis, yüksek rütbeli subaylarını yanına çağırdı. "Rüzgâra dönüşecek olan şu çocuğa gidip bakalım," dedi Simyacı'ya.

"Delikanlı hala çölü seyrediyordu. Ne istiyorsun bugün benden?" diye sordu çöl. "Birbirimizi dün yeterince seyretmedik mi?"

"Bir yörende sevdiğim kadın yaşıyor. Bu yüzden engin kumlarına baktığım zaman onu seyretmiş oluyorum. Onun yanına geri dönmek istiyorum ve rüzgâra dönüşmek için senin yardımına gereksinimim var."

"Aşk nedir?" diye sordu çöl.

"Aşk, şahinin senin kumlarının üstünde uçtuğu zamanki şeydir. Çünkü sen, onun için yeşermiş bir kırsın ve hiçbir zaman avsız dönmedi senden. Senin kayalarını, kumullarını, dağlarını biliyor ve ona karşı cömertsin sen..."

"Şahinin gagası parçalarını kopartır," dedi çöl. "Avı yıllar boyunca beslerim, sahip olduğum pek az suyla susuzluğunu gideririm, ona yiyeceklerin yerini gösteririm; ve bir gün tam avın okşamalarını kumlarımda hissedeceğim sırada şahin gökyüzünden iner."

"Ama sen de kesinlikle bu son için besleyip büyütürsün avı, diye yanıtladı delikanlı: Şahini beslemek için. Ve şahin de insanı besleyecektir. Ve insan da bir gün senin kumlarını besleyecektir ve oradan yeni bir av doğacaktır. Böyledir dünyanın düzeni."

"Aşk bu mudur?"

"Evet, budur. O, avı şahine, şahini insana ve insanı yeniden çöle dönüştüren şeydir. Kurşunu altına dönüştüren ve altını da toprağın altına gizleyen şeydir."

Çöl bir süre sessiz kaldı. "Rüzgârın esebilmesi için kumlarımı sana veriyorum. Ama ben tek başıma bir şey yapamam. Rüzgârın da yardımını iste."

Rüzgâr, delikanlının yanına gelip onun yanağını okşadı. Delikanlının, çölle yaptığı konuşmayı duymuştu, çünkü rüzgârlar her zaman her şeyi bilirler. Dünyayı dolaşıp dururlar. "Çölün ve rüzgârın diliyle konuşmayı kim öğretti sana?" dedi rüzgar.

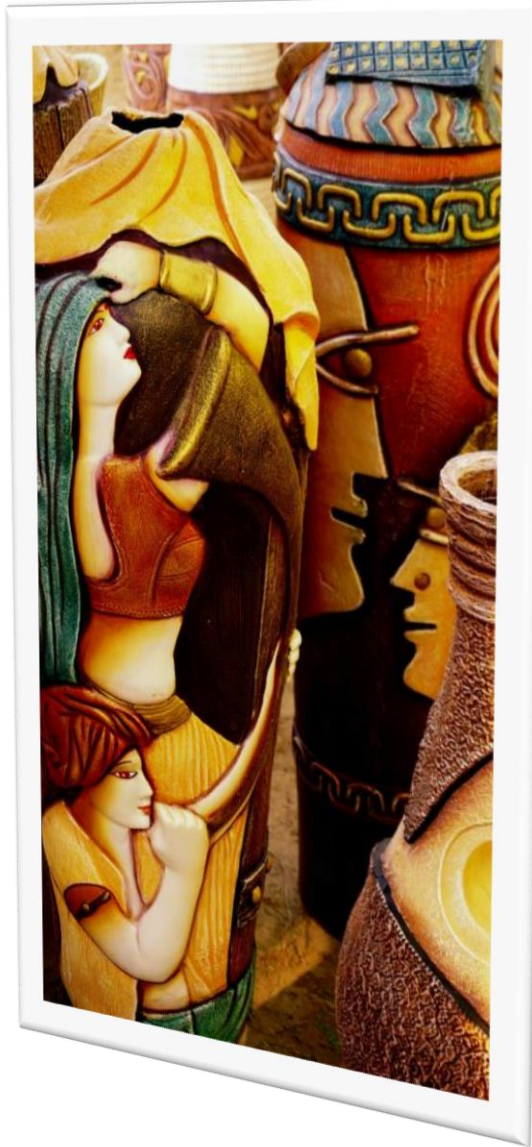
"Yüreğim," diye yanıtladı delikanlı. "Bana bir süre için rüzgâr olmayı öğret," diye rica etti delikanlı. "İnsanlar ile rüzgârların sınırsız olanaklarını birlikte konuşabilelim. Hepimizi aynı El yaptı ve hepimiz aynı Ruh'a sahibiz. Senin gibi olmak istiyorum, her şeye nüfuz etmek, denizleri aşmak, hazinemi örten kumları

kaldırmak ve sevgilimin sesini yanıma getirtmek istiyorum... Buna Aşk adı verilir," dedi delikanlı, rüzgârın, isteğini yerine getirmeyi kabul etmek üzere olduğunu görünce. "Sevdiğimiz zaman evrenin bir parçası oluruz. Sevdiğimiz zaman olanları anlamaya gereksinimimiz yoktur, çünkü o zaman olanlar bizim içimizde olur ve insanlar rüzgâra dönüşebilir. Kuşkusuz, rüzgârların onlara yardım etmesi koşuluyla." Rüzgâr çok gururluydu. Delikanlının söyledikleri onu kışkırttı. Çölün kumlarını savurarak alabildiğine hızla esmeye başladı. Ama bütün dünyayı dolaşmış olmasına karşın, insanı rüzgâra dönüştürmeyi hâlâ beceremediğini sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı. Ve Aşk'ın ne olduğunu biliyordu.

"Dünyada yaptığım geziler sırasında birçok insanın gökyüzüne bakarak aşktan söz ettiklerini fark ettim," dedi rüzgâr; sınırları olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı için öfkeliydi. Belki de en iyisi göğe sormaktı.

"Öyleyse, bana yardım et," diye rica etti delikanlı. "Kör olmadan güneşe bakabilmem için ortalığı tozla sar. Bunun üzerine rüzgâr daha güçlü esmeye başladı ve gökyüzü kumla kaplandı: Ordugâhta, ne olup bittiğini anlamak güçleşiyordu. Kayalıkta, subaylardan biri yüce Reis'e dönüp konuştu: "Bu kadarla yetinmek belki de daha iyi."

"Allah'ın büyüklüğünü görmek istiyorum," dedi Reis, sesinde saygı vardı. "İnsanın, rüzgâra dönüşmesini görmek istiyorum."

"Rüzgâr, bana senin Aşk'ı tanıdığını söyledi," dedi delikanlı Güneş'e. "Aşk'ı biliyorsan, Evrenin Ruh'u'nu da biliyorsundur çünkü o da Aşk'tan yapılmıştır."

Bulunduğum yerden," diye yanıtladı Güneş, "Evrenin Ruh'u'nu görebiliyorum. Benim ruhumla iletişim halindedir ve ikimiz, birlikte, bitkileri büyütüp gölge arayan koyunları yürütürüz. Bulunduğum yerden (ve Dünya'dan çok uzaktayım), sevmeyi öğrendim. Dünyaya biraz daha yaklaşacak olsam, üzerinde bulunan her şeyin yok olacağını ve Evrenin Ruh'u'nun yok olacağını biliyorum. Bu nedenle karşılıklı bakışmakla yetiniyoruz ve birbirimizi seviyoruz: Ben ona hayat ve ısı veriyorum, o da bana yaşama nedeni veriyor. Ve Evrenin Ruh'u'nu tanıyorum, çünkü Evren'deki sonsuz yolculuğumuzda uzun uzun konuştuk onunla. En büyük sorununun, şimdiye kadar yalnızca madenlerin ve bitkilerin, her şeyin bir ve tek şey olduğunu anlamış olmaları olduğunu söyledi. Ve bununla birlikte demirin bakıra benzer olması, bakırın altına benzemesi gerekli değil. Her şey, bu biricik şeyin içinde kendi gerçek görevini yerine getirmektedir ve her şeyi yazan El, beşinci gün durmuş olsaydı her şey bir Barış Uyumu olarak kalacaktı."

"Ama altıncı gün vardı."

"Sen bir bilginsin, çünkü her şeyi belli bir uzaklıktan görüyorsun," dedi delikanlı. "Ama Aşk'ı tanımiyorsun. 'Altıncı gün' olmasaydı insan yaratılmayacaktı; bakır hep bakır olarak ve kurşun hep kurşun olarak kalacaktı. Herkesin kendi Kişisel Menkıbesi kendine çok doğru, ama bu Kişisel Menkıbe bir gün gerçekleşecek. Öyleyse daha iyi bir şeye dönüşmek ve Evrenin Ruh'u gerçekten bir ve tek şey oluncaya kadar yeni bir Kişisel Menkıbe'ye sahip olmak gerekir."

Güneş düşünceye daldı ve daha çok parlamaya başladı. Bu görüşmeyi değerlendiren

rüzgâr da Güneş'in delikanlıyı kör etmemesi için daha güçlü esmeye başladı.

"Peki, benim Aşk'ı tanımadığımı niçin söylüyorsun?" diye sordu Güneş.

"Çünkü Aşk, ne çöl gibi devinimsiz durmaktan, ne rüzgâr gibi dünyayı dolaşmaktan, ne de senin gibi her şeyi uzaktan görmekten ibarettir. Aşk, Evrenin Ruh'u'nu değiştiren ve geliştiren güçtür. İlk kez onun içine girdiğim zaman, onun kusursuz olduğunu sandım. Ama daha sonra onun, yaratılmış olan her şeyin yansıması olduğunu, onun da savaşları ve

tutkuları olduğunu gördüm. Evrenin Ruh'u'nu bizler besliyoruz ve üzerinde yaşadığımız dünya, bizim daha iyi ya da daha kötü olmamıza göre, daha iyi ya da daha kötü olacaktır. Aşk'ın gücü işte burada işe karışır, çünkü sevdiğimiz zaman, olduğumuzdan daha iyi olmak isteriz her zaman."

"Peki ne istiyorsun benden?" diye sordu Güneş.

"Benim rüzgâra dönüşmeme yardım et," diye yanıtladı delikanlı.

"Evren, benim yaratıkların en bilgini olduğumu bilir," dedi Güneş. "Ama seni rüzgâra nasıl dönüştüreceğimi bilmiyorum."

"Öyleyse kime başvurmalıyım?"

Güneş bir süre sustu. "Her şeyi yazan El ile konuş," dedi.

Bunun üzerine delikanlı, her şeyi yazmış olan El'e doğru döndü. Ve daha ağzını açıp tek sözcük söylemeden, evrenin sessizleştiğini ve hep böyle sessiz kalacağını hissetti. Bir sevgi Şimdiye kadar hiç yapmadığı bir duaydı bu, çünkü sözcüksüz bir yakarıydı ve hiçbir şey istemiyordu. Koyunlarına bir otlak bulduğu için şükretmiyordu; daha fazla kristal satmak için

yakarmıyordu; rastladığı kadının dönüşünü beklemesini dilemiyordu. Oluşan sessizlikte çölün, rüzgârın ve Güneş'in de El'in yazmış olduğu işaretleri aradıklarını, kendi yollarını izlemek ve zümrüt parçasının üzerine kazınmış olan şeyi anlamak istediklerini anladı. Bu işaretlerin Yeryüzü'nde ve Uzay'da dağılmış olduklarını, görünüşte hiçbir varlık nedenleri ve anlamları bulunmadığını; ne çöllerin, ne rüzgârların, ne güneşlerin ve ne de insanların niçin yaratılmış olduklarını bilmediklerini biliyordu. Ama El'in bütün bunlar için bir nedeni vardı ve yalnızca o, bu mucizeleri gerçekleştirebilir, okyanusları çöle ve insanları rüzgâra dönüştürebilirdi. Çünkü bir yüce iradenin, Evren'i, dünyanın yaratılışının altıncı gününün Büyük Yapıt'a dönüştüğü noktaya götürmüş olduğunu yalnızca bu El anlıyordu. Ve delikanlı, Evrenin Ruhu'na daldı ve Evrenin Ruhu'nun, Tanrı'nın Ruhu'nun parçası olduğunu gördü ve Tanrı'nın Ruhu'nun, kendi ruhu olduğunu gördü.

Samyeli o gün daha önce hiç esmemiş olduğu gibi esti. Kuşaklar boyu Araplar, rüzgâra dönüşen ve çölün en büyük muharip reislerinin savunduğu bir ordugâhı az kalsın yerle bir eden delikanlının efsanesini anlattılar. Samyeli esmez olunca hepsi delikanlının bulunduğu yere gözlerini çevirdiler. Delikanlı bulunduğu yerde değildi; ordugâhın öteki ucunda nöbet tutan, tepeden tırnağa kumla kaplı bir nöbetçinin yanında duruyordu Ertesi gün Reis, Simyacı ve delikanlıyla vedalaştı ve yanlarına gitmek istedikleri yere kadar kendilerine eşlik edecek bir muhafız takımı verdi. Bütün bir gün yol aldılar. Akşama doğru bir Kıpti manastırına vardılar. Simyacı, muhafız takımını geri yolladı ve atından indi.

"Bundan sonra sen tek başına gideceksin," dedi.

"Piramitlere üç saatlik yol kaldı."

"Şükran," dedi delikanlı. "Bana Evrenin Dili'ni öğrettiniz."

"Çoktandır bilmekte olduğun şeyi sana hatırlatmaktan başka bir şey yapmadım."

Yüreğinin söylediklerini dikkatle dinlemeye çalışarak iki buçuk saat çölde yol aldı. Hazinesinin gizli olduğu yeri ona yüreği söyleyecekti."Hazinenin neredeyse yüreğin de orada olacak," demişti Simyacı. Bir kumula

tırmanmaya hazırlanırken işte tam o anda, yüreği kulağına fısıldadı: "Ağlayacağın yere iyi dikkat et; çünkü ben oradayım ve hazinen de oradadır. Birkaç dakika sonra kumulun tepesine ulaşınca yüreği hopladı. Dolunay ve çölün beyazlığının aydınlatığı Piramitler, bütün görkemiyle karşısında yükseliyorlardı. Dizüstü düşüp ağıladı. Kumulun tepesinde ağlamıştı. Yere baktı, gözyaşlarının düştüğü yerde bir bokböceği dolaşıyordu. Çölde yaşadığı süre içinde bokböceklerinin, Mısır'da Tanrı'nın simgesi sayıldıklarını öğrenmişti. Ve yüreği ona gözyaşlarının düştüğü yeri kazmasını söylemişti. Birkaç taşı yerinden sökmeye çalışırken birden ayak sesleri duydu.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu gelenlerden biri. "Biz savaş mültecileriyiz," dedi bir başkası. "Oraya ne sakladığını bilmemiz gerekiyor. "Bir şey gizlemiyorum," diye yanıtladı delikanlı

Para gerekli bize." Ve sonunda cebindeki altın parçasını buldular. Güneşin ilk ışıkları belirinceye kadar uzun uzun dövdüler onu. Giysileri lime lime olmuştu, ölümün yaklaştığını hissediyordu Ve yediği yumruklarla şişmiş, yaralı ağzıyla, Mısır Piramitlerinin yakınlarına gömülmüş hazineyi iki kez düşünce gördüğünü anlattı saldırganlara."

Adamı bırakabiliriz. Başka bir şeyi yok. Bu altını da çalmış olmalı."dedi reisleri. Sonra delikanlıya dönüp: "Ölmeyeceksin," dedi. "Yaşayacaksın ve insanın bu kadar budala olmaya hakkı olmadığını da öğreneceksin. Şimdi senin bulunduğun yerde, bundan iki yıl kadar önce, üst üste aynı düşü gördüm. Düşümde İspanya'ya gitmem, çobanların koyunlarıyla birlikte içinde uyudukları, ayın eşyalarının konulduğu, yerde büyümüş bir firavuninciri bulunan yıkık bir köy kilisesi aramam gerektiğini görüyordum ve bu firavunincirinin dibini kazarsam gizli bir hazine bulacaktım. Ama sadece aynı düşü iki kez gördüğüm için çölü geçecek kadar budala değilim ben." Sonra yürüyüp gitti.

Delikanlı güçlkle doğruldu ve bir kez daha Piramitlere baktı. Piramitler ona gülümsedi ve o da yüreği neşeye dolu gülümsedi onlara. Hazinesini bulmuştu. Delikanlının adı Santiago idi. Şimdi yanında sürüsü yoktu. Ama elinde bir kürek vardı. Uzun süre gökyüzüne baktı. Sonra heybesinden bir şarap şişesi çıkardı ve şarap içti. Çölde yıldızlara bakıp Simyacı'yla şarap içtiği gününü anımsadı. Geçtiği bütün yolları ve Tanrı'nın kendisine hazinenin bulunduğu yeri göstermek

için seçtiği tuhaf yöntemi düşündü. Üst üste gördüğü düşlere inanmasaydı, çingeneye, krala, hırsıza rastlamasaydı... "Doğrusu uzun bir liste; ama yol boyunca işaretler vardı ve yanılmam olanaksızdı," diye düşündü. Farkına varmadan uykuya daldı.

Uyandığında güneş çoktan yükselmişti. Hemen firavunincirinin dibini kazmaya başladı. "Yaşlı büyücü," dedi kendi kendine, "her şeyi bal gibi biliyordun. Bu kiliseye geri dönebilmem için biraz altın bile bıraktın. Paçavralar içinde geri döndüğümü görünce katıla katıla güldü keşiş.

"Sanki bunlardan esirgeyemez miydin beni? " Rüzgârın kendisini yanıtladığını duydu.

"Hayır. Sana bunu söyleseydim, Piramitleri görmeyecektin. Piramitler çok güzel, öyle değil mi sence?" Simyacı'nın sesiydi bu. Gülümsedi ve kazmaya koyuldu. Yarım saat sonra sert bir şeye çarptı kürek. Bir saat sonra önünde eski İspanyol altın parasıyla dolu bir sandık vardı. Ayrıca değerli taşlar...

Heybesinden Urim ile Tummim'i çıkardı. Taşları ancak bir kez kullanmıştı, bir sabah, bir çarşıda. Hayatında ve yolu üzerinde bir yığın işaretler vardı" Gerçekte kendi Kişisel Menkıbesini yaşayan kimseye karşı hayat cömerttir," diye düşündü. Ve bunun üzerine Tarifa'ya gitmesi ve bütün bunların onda birini çingene kadına vermesi gerektiğini anımsadı. Derken rüzgâr esmeye başladı. Gündoğusu'ydü esen, Afrika'dan gelen rüzgâr. Ne çölün kokusunu, ne de Magriplilerin istila tehdidini getirmişti. Bunun yerine çok iyi tanıdığı bir kokuyu ve usulca gelip dudaklarına konan bir öpücüğün mırıltısını getiriyordu.

Gülümsedi. İlk kez böyle bir şey yapıyordu genç kız."Geliyorum Fatima," dedi. "Geliyorum."

